

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-24/23

**UF
proti
Evropski komisiji**

Sodba Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 8. maja 2024

„Javni uslužbenci – Začasni uslužbenci – Pogodba za nedoločen čas – Odpoved pogodbe – Člen 47(c)(i) PZDU – Izguba zaupanja – Neobstoj ugotovitve dejanskega stanja“

1. *Uradniki – Začasni uslužbenci – Začasni uslužbenci, za katere velja člen 2(c) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev – Osebni varnostnik članov Komisije – Odpoved pogodbe za nedoločen čas – Diskrecijska pravica uprave – Odpoved z odpovednim rokom – Utemeljitev z izgubo zaupanja – Obveznost uvedbe disciplinskega postopka – Neobstoj (Kadrovski predpisi za uradnike, Priloga IX; Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, člena 47(c)(i) in 49(1))*

(Glej točke od 53 do 57.)

2. *Uradniki – Začasni uslužbenci – Začasni uslužbenci, za katere velja člen 2(c) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev – Osebni varnostnik članov Komisije – Odpoved pogodbe za nedoločen čas – Utemeljitev z izgubo zaupanja – Sodni nadzor – Meje (Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, člena 2(c) in 47(c)(i))*

(Glej točko 58.)

3. *Uradniki – Začasni uslužbenci – Začasni uslužbenci, za katere velja člen 2(c) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev – Osebni varnostnik članov Komisije – Odpoved pogodbe za nedoločen čas – Utemeljitev z izgubo zaupanja – Odločba o odpovedi pogodbe o zaposlitvi – Obveznost ugotovitve resničnosti zatrjevanih dejstev – Obseg – Nespoštovanje – Posledice (Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev, člena 2(c) in 47(c)(i))*

(Glej točke od 64 do 70.)

Povzetek

Splošno sodišče, pri katerem je UF, osebni varnostnik članov Evropske komisije, vložil tožbo, je razglasilo ničnost sklepa, s katerim je ta institucija odpovedala njegovo pogodbo o zaposlitvi, na podlagi katere je bil kot začasni uslužbenec zaposlen za nedoločen čas.

Ob tej priložnosti je Splošno sodišče pojasnilo obveznosti institucij, zlasti glede ugotavljanja dejstev pri sprejemanju odločb o odpovedi pogodb o zaposlitvi med institucijo in začasnimi uslužbenci v smislu člena 2(c) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU) zaradi izgube zaupanja.

V obravnavani zadevi je organ, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP), po pritožbah, ki jih je prejel od zdravstvene službe v zvezi z zatrjevanim neprimernim vedenjem tožeče stranke pri dveh viroloških testih verižne reakcije s polimerazo, imenovanih „PCR“, ki jih je morala tožeča stranka opraviti v okviru svojih nalog, zaradi izgube zaupanja odpovedal njeno pogodbo o zaposlitvi s petmesečnim odpovednim rokom. Tožeča stranka je zoper to odločbo vložila pritožbo, ki pa jo je OPSP zavrnil. Zato je tožeča stranka pri Splošnem sodišču vložila tožbo, s katero je predlagala, prvič, razglasitev ničnosti sklepa o odpovedi njene pogodbe o zaposlitvi in, drugič, povrnitev nastale nepremoženjske škode.

Presoja Splošnega sodišča

Splošno sodišče je na začetku navedlo, da je bil OPSP načeloma pooblaščen za odpoved pogodbe tožeče stranke na podlagi člena 47(c)(i) PZDU pred njenim potekom z enomesečnim odpovednim rokom za vsako dopolnjeno leto dela, pri čemer je odpovedni rok znašal najmanj tri mesece in največ deset mesecev, ne da bi moral uvesti disciplinski postopek.

Zaradi široke diskrecijske pravice, ki jo ima OPSP, ga v primeru napake, s katero se lahko upraviči odpoved delovnega razmerja začasnega uslužbenca, nič ne zavezuje, da začne disciplinski postopek zoper tega uslužbenca, namesto da uporabi možnost enostranske odpovedi pogodbe, določeno v členu 47(c) PZDU. Le če namerava OPSP začasnemu uslužbencu odpovedati delovno razmerje brez odpovednega roka, ker je ta resno kršil svoje obveznosti, je treba v skladu s členom 49(1) PZDU začeti disciplinski postopek iz Priloge IX h Kadrovskim predpisom za uradnike, ki se po analogiji uporablja začasne uslužbenke.

V obravnavani zadevi je bila odpoved pogodbe tožeče stranke, katere odpovedni rok je bil upoštevan, utemeljena z izgubo zaupanja med Komisijo in tožečo stranko zaradi ravnanj, ki so bila tožeči stranki pripisana na navedenih testih PCR, pri čemer je bil kot podlaga uporabljen člen 47(c)(i) PZDU, in ne člen 49(1) PZDU. V zvezi s tem, čeprav OPSP s svojo presojo ne sme nadomestiti presoje hierarhično nadrejenega tožeče stranke glede dejanske izgube zaupanja, mora OPSP vendarle najprej preveriti, ali se resnično navaja neobstoje ali izguba zaupanja, in nato preveriti, ali je bilo dejansko stanje pravilno ugotovljeno, ter se nazadnje glede na zatrjevane razloge prepričati, da z zahtevo za odpoved pogodbe niso kršene temeljne pravice ali zlorabljeni pooblastila. OPSP lahko v tem okviru med drugim glede na pripombe, ki jih poda zadevna oseba, oceni, da posebne okoliščine upravičujejo, da se predvidijo drugi ukrepi kot pa odpoved, na primer zaposlitev zadevne osebe pri opravljanju drugih nalog v okviru Komisije.

Poleg tega, če se institucija, ki se odloči za odpoved pogodbe o zaposlitvi začasnega uslužbenca, sklicuje na natančna dejstva, na katerih temelji odločba o odpovedi delovnega razmerja zaradi izgube zaupanja, mora sodišče resničnost teh dejstev preveriti. Zlasti če institucija pojasni razloge za izgubo zaupanja s sklicevanjem na posamezna dejstva, mora sodišče preveriti, ali ti razlogi temeljijo na resničnih dejstvih. Sodišče pri tem s svojo presojo ne nadomesti presoje pristojnega organa, v skladu s katero je ugotovljena izguba zaupanja, ampak se omeji na preverjanje, ali so dejstva, na katerih temelji odločba, ki jih je navedla institucija, vsebinsko pravilna.

V zvezi s tem je Splošno sodišče, potem ko je preučilo zadevna dejstva, ugotovilo, da je bil sklep OPSP nezakonit, ker je ta organ menil, da je bil ta sklep dovolj razjasnjen s pričanji zdravstvenega delavca in delavke, ki sta opravila sporna testa PCR, ki jim je tožeča stranka glede navedbe dejstev oporekala, in ker je zavrnil preverjanje dejstev, ki so bila podlaga za izpodbijani sklep, na podlagi drugih dokazov, ki so bili sicer na voljo, ali celo z uvedbo upravne preiskave. Zato je Splošno sodišče pritrdilo argumentom tožeče stranke, da dejstva, na katerih ta sklep temelji, niso dokazana. Odškodninski zahtevek pa je zavrnilo, saj tožeči stranki ni uspelo dokazati, kot bi morala, da nepremožensjske škode, ki jo zatrjuje, ni mogoče v celoti povrniti z razglasitvijo ničnosti izpodbijanega sklepa in da jo je kot tako mogoče povrniti.